

hűsölve a kerti széken,
citrom-, narancs- és gránátalmafaím
csemete éppenségét.

Derűállapotom az övék,
és várom, ösztön-nesz létkeltésük
mikor lesz az is,
ami én.

* * *

Hajam gyökerétől sarkamig sajognak
a színvirágok és színgyümölcsök,
percre a fügekaktuszoké,
míg markomba süllyed
némelyik tengertörmelék,
és arcomat ringatja szememben
a levegőre lobbanó szél,
oly gyöngédséggel
fonva valahányunkat együvé,
és azt suttogja szüntelen,
kendőzetlen szóld:
leked nem támad újólag,
hisz' nem fuvalat,
hanem csak hol volt,
hol nem volt suhanó születés.

* * *

Önálló rögeszme:
széket húzok reggelente
az ablakhoz, és bámulok amoda.
Sehol se mutatkozik hihetetlen.

Nem tűnik elő
önnönmagában a semmi.

Kalligram, 2011/11.

■ Keszthelyi Rezső 1933-ban született
Szolnokon. Verset és prózát is ír.

Simor András

ELSŐ ELÉGIA

Egyszer be kell fejezni. Ki kell tenni a pontot.
Hány esztendő? Ki tudja! „Utolsó stáció ez” –
mondta huszonöt éve apám, mikor még nem volt
annyira vén, mint Mózes, és hebegni se kezdett.
Mozdulatait érzem, ha lemondón legyintek,
vagy heverek az ágyon (ebédutáni alvás,
mire azt mondják: hasznos) „Milyen lehet most Ernő?” –
Ezt Mária kérdezte és nézte a koporsót,
aztán azt mondta: „Ott is úgy fekszik, mint az ágyon.”
Elfogynak a barátok, halottakkal beszélek,
morogva válaszolnak: „Jahve fülében vatta.”
vagy: „Régesrég kicsorbult híres kardja Mihálynak.”
Most a fenyőfát nézem, nagyra nőtt, már az ablak
teljes terét kitölti, mikor ágára hó hull,
mint aki díszruhát ölt, büszkélkedik fehéren.
Hol lesz a fiú holnap? Ha nem kap itthon állást,
e-mailt írhatok reggel messzi Brazíliába,
és várhatom a választ, ennyi marad belőle.
Marhaság, mondom aztán, és ledőlök aludni,
jön Negri, sőt, Kabó is, mint az Operaház
őrzi a szfinxek, ketten őriznek, mikor alszom.
Mit írjak még e versbe? Egyszer be kell fejezni.
A szavak szöknek tőlem. Ki kell tenni a pontot.

Ezredvég, 2011/11.

■ Simor András 1938-ban született Budapesten. Verset és prózát ír,
műfordítással foglalkozik.